

00000/00000/00000

0

יוסף ז'וזף יעקב דדון
Yosef Joseph Yaakov Dadoune

בשבח הסדרה
In praise of the Sequence

אוצרים: ליאור גריידי, אורית מור
Curators: Leor Grady, Orit Mor

טקסט: דורון פון בידר
Text : Doron von Beider

עריכה לשונית: תמי צ'פניק
Editing : Tami Chapnik

צילום: יגאל פרדו
Photography : Yigal Pardo

עיצוב הקטלוג: דורון פון בידר
Catalogue Design: Doron von Beider

תודות: עמוס שוקן ואפרת ליבני
Special Thanks to Efrat Livny and Amos Schocken

הלובי - מקום לאמנות
The Lobby - Art Space

תשרי תשע"ז

בחורף האחרון ביקרתי בסטודיו של ז'ן ז'ן דדון ברחוב השפלה בתל אביב. במהלך הביקור הוא קטע את הסדר הוויוואלי במדפי הספרים שלו והוציא במהירות, בזו אחר זו, מחברות ציור בגדלים שונים. המחברות הרבות הכילו עשרות סדרות של מספרים ואותיות שיצרו רצף אבסטרקטי, קוד מטושטש, מתודה חדשה שעוררה תמיהה עמוקה: לאחר עשרים שנות יצירה זנח דדון בצד השולחן הארוך את המצלמה, מכשיר ההקלטה והפיגמנטיים השונים, החל לרשום אינוונטר אישי ולקודד את עולמו.

נדמה כי הסדר המובנה היה מאז ומעולם מרכיב חשוב בעבודתו. החזרתיות בתפיסת עולמו כילד בעולם החרדי לוותה בוויזואליה, וביצירותיו ניכרת ללא ספק השפעתם של פרטים אדריכליים נוקשים שהרכיבו את סביבת המגורים שלו ושל אמו בשיכון באופקים. בין שבטרילוגיה המופלאה ציון, ובין שבסדרת המפגשים הממושכת עם הצעירים בפרויקט החברתי אופקים, התעקש דדון בעבודותיו על חלוקה מובנית הגיונית לו - לסדרות. הוא בוחר באמצעי רב-עצמה זה לאיגוף, לפתירת בעיות ובעיקר כדי להעביר לצופה את עולמו הפנימי העשיר. בשנה האחרונה יוצר דדון בסטודיו בוורסאי, ונדמה כי המעבר מישראל עודד תפיסה אחרת. ההתרחקות הפיזית הולידה התרחקות פנימית ותהייה, שתוצרן הוא מתודה זו של קטלוג.

האם העבודות בתערוכתו החדשה של דדון הן סיכום של יצירת הקטלוג, של חיבור הסדרות השיטתי, או רק שלב בתהליך? האם הוא מציג עתה תפיסה פילוסופית שלמה או רק פרגמנט של הקונספט המדובר? השיחה שערכתי אתו, המובאת בהמשך רשימה זו ומתפי רסמת לרגל תערוכתו החדשה, מאפשרת הצצה לעולמו המרתק. היא מנסה לספק תשובות וביאורים לשאלות אלה - בדומה למהלכו של דדון האמנותי כי סדרת שאלות מאגדת מחשבות, אלה הופכות למילים ונכתבות באותיות, ממש כמעשה אדריכלי - ומבקשת לפע־נח את הסדרות המוצגות בחלל הלובי: המספרים, האותיות וכתמי הצבע על סגנונם ותוכנם. השיחה מאירה את כוונתו של דדון לסכם את תהליך תיאור המחשבות - סופה נראה כחתימה ללא סיום ממש, מפני שעיסוקו ביצירת הסדרות עדיין לא תם.

בארגון האמוציות השונות והלא זהות בסדרה אחת, האם אתה מעביר חלק מהסדרות תהליך סופלמנטרי, כזה ההופך את המשמעות האחת לרצף דינמי המתבטא בקווים, בכתמי צבע ובמספרים אחידים? האם הפעילות החזרתית היא ביטוי של היגיון? האם הפירוק של הרעיון השלם לסדרות ולתתי-סדרות מביע תמה חדשה?

מוזיקליות. תווי המוזיקה הקונקרטיים מאפשרים לבצע בכלי הנגינה את המשמעויות, הכוונות והאמוציות במצבם האותנטי. מוטיב הנלים מאפשר הווייה רב-ערוצית ורב-שכבתית. ממעוף הציפור הים הוא אחז, כתם כחול, בתוכו הרבה זרמים וגלים בן, כקבוצה, כחברה.

האם פעולות הציור החוזרות ונשנות ומשיכת הקו, בדרך כלל באותו מקום על הנייך, מטשטשות את המשמעות, או את הכוונה? האם היא דוהה?

יש פער גדול מאוד בין הכוונה הראשונית לרגע העבודה בזמן אמת. הלוך ושוב בין הנפש, המחשבות והגוף ובין תנועות המכחול וחומריות הצבע. יש ציר כזה שנע בין שליטה לחוסר שליטה ובין רצון לוויותר. זמן העבודה הוא זמן האמוציות, להיות אמן זו בחירה בחיים שבהם הגוף והאמוציות משוחררים. לעשות אמנות זה אהבה. להציג אמנות זה אהבה. לרכוש אמנות זה אהבה. לבטל אמנות זה אהבה. לבקר אמנות זה אהבה. הטשטוש או הבהירות סובייקטיביים לרגע הפעולה, ואז חוזרים על עצמם שוב באיחור של שעה או יום, למשל, כצבירה של בהירויות או טשטושים סובייקטיביים שההחלטות בהן גם טכניות.

נראה שהפעילות והתנועות ה"אוטומטיות" בציור סדרות נוכחות גם בחזרה האוטומטית על הרגשות השונים בחיך. למשל, הפירוט בתשובתך "לעשות - להציג - לרכוש - לבטל - לבקר" גם הוא סדרה. מה משפיע על מה, היצירה שלך על סדר יומך או סדר יומך על הסדרתיות ביצירה?

הכול משפיע על הכול. השאיפה היא לכוון לאיכות חיים באמצעות "תיקון אישי" אגב תנועה של ספירלת המציאות ביומיום. שינויי ברירות המחדל מתחוללים במציאות שנעה באינטנסיביות ושברוב המקרים אי-אפשר לעצור, למרות האידיאל להפסיק הכול, לקחת פסק זמן ולהתחיל את החיים מחדש. המטרה היא להיות אני חדש, בחיים וביצירה, וההשפעה היא הדדית. כל ארבע או חמש שנים מתעורר בי צורך לצאת ממעגל קיים, סגור, החוזר על עצמו, וליצור מעגל חיים חדש. האמנות משפיעה על סגנון חיי ולהפך. נולדתי למציאות אנלוגית (קלטות שמע וקלטות וידיאו). היה כפתור פליי, אחורה ועצור. אחר כך הגיע הדי-וי-די, ושם הייתה אפשרות נוספת, ה"לופ", מוזיקה שחוזרת על עצמה בלחיצה על כפתור. היום מסך הטלפון הנייד והטאבלט הם בעבורי הנכחה של לופ סובייקטיבי-אינ־טראקטיבי. דפוס הילדות ודפוסים תרבותיים וחברתיים שעליהם גדלנו מקועקעים בנפשנו. השאלה היא האם ניתן למחוק או לטשטש את מה שמקועקע בנו, אותן אמוציות שחוזרות על עצמן שוב ושוב במשך החיים, ובמקומן להיות הווה חופשי? איך נוטשים אורח חיים אחד ויוצרים אורח חיים חדש? אני מאמין שיש פתח נוסף, מואר ורחב ממדים.

האם אתה מבליט אלמנטים שונים בסדרה כזו או אחרת כדי להעניק לטקסט או לסדרות המספרים השונות משמעות שונה מזו המובנת מאליה? האם המספרים הבלתי אפשריים יוצרים סדרה חדשה וההבדלים בין הסדרות, כפי שטען דרידה, הם מהות הקיום של הטלת הספק בסדר המוכר וכמיהה לסדר עולם חדש?

כן.

אם כך, מה מביא אותך לתהות או לנסות ליצור סדר חדש?

הסקרנות.

סדר המספרים והתאריכים הבלתי אפשריים הם סטרוקטורה למודל אנושי חדש? אוטופי? המציאות מתאימה עצמה לסדרה שהיא פרי רצון וכוונה?

כן. הזמן אינו תלוי עוד בתנועת השמש או הירח, אלא מסתמך על כלל מערכת הכוכבים או על אירועים כימיים או גיאולוגיים ביקום. ההגדרה הבלתי ניתנת לערעור של לוח זמנים אנושי הכרוך בעל כורחו בדת-הפוליטי אינו תקף יותר. פעם, כדי לקבוע את הזמן היה על האדם לצאת החוצה ולצפות בירח או בשמש. היום הלוויין מאפשר הסתכלות מחודשת על הגיאוגרפיה הקוסמית גם מהפרספק־טיבה הגיאולוגית וגם מפרספקטיבת הזמן. התערוכה מציעה אלטרנטיבה, ואפשר לראות בה מסלול אוטופי. רצף הזמן הקוסמי גדול מ-2016 או מ-5,776 השנים שנקבעו לנו. המסלול מציע זמניות שהייתה קיימת מאז ומעולם, זמניות של קוסמוס על-זמני מעכשיו, מאתמול או מהעתיד. ההשלכה במציאות שלנו היא שמתאפשר, למשל, חופש זהותי ותרבותי, היות וציר הזמן איננו עוד היסטורי-סיפורי-לוקלי לכדור הארץ, אלא גלובלי לקוסמוס כולו.

והגוף? איך הגוף המתכלה נושא עמו את הנפש, הם הרי סופרים את הזמן במקביל - לנפש שעון, לגוף שעון, לחומר סביבנו שעון. איך אלו עונים לדעתך למנגנון ולסדרות של לוח הזמן?

משאלתך עולה כי הכול פועל בעת ובעונה אחת. למשל, גוף שנולד ב-1975 מכויל למחזור השמש והירח והכוכבים של היום והשעה שבהם הוא יצא לאוויר העולם. ההנחה היא שגורלם של הגוף והנפש כבר נגזר, שהם מתואמים מראש ולעולם ילכו ויתפתחו לפי סדר הזמן המקורי. לידה במערכת השמש או הירח משפיעה על מיליוני דברים, למשל על גאות ושפל, או שהיא משמשת כלי להתמצאות האדם בקוסמוס, כמו גם להתמצאותם של יצורים חיים אחרים. הכול אותה מערכת, והיא מתוכננת בצורה כזו שמאפשרת את היומיום שלנו. הזמנים שבסדרות הם פרטיטורות שלא ננעלו באותו סדר. אלה מדומיינות, כאילו נלקחו מרצף דינמי של גלי זמן בתנועה. אותן פרטיטורות מאפשרות לנפש להיכנס לענן, למערכת מחשב או לגוף שנולד ב-2016. הגוף מגביל אותנו בזמן ובמקום. הזמן, לעומת זאת, אינו מוגבל לגוף. לזמן חוקים משלו כחלל דינמי של אנרגיות. הדימוי, מעשה ידיו של הגוף המוגבל, איננו מותנה עוד בישות ביולוגית, והוא ממשיך להתקיים מחוץ למגבלת קפסולת הזמן של הגוף כציור או כצילום שעובר שתוק קולקטיבי במאה שלנו. אולי שם כוחם של האשורים, המצרים והיוונים, שהיו הראשונים שיצרו אבחנה כזו.

האם העיסוק במספרים שונים, המופיעים באורך ובצורת כתיבה סיסטמתית, מנסים למסור מחשבה חדשה, כזו היכולה להתקיים רק בחזרתיות ובאיחוד כל המרכיבים השונים?

יש כאן כיול מחדש של התמצאותנו בזמן לא לפי השיטה השבלונית הקיימת. כל התפתחות אפשרית שלה היא על בסיס הקיים, ואי-אפשר להתעלם ממנה ולהתקיים בלעדיה. מצד אחד החופש, שכל אחד מאתנו ירגיש חופשי להמציא את הזמן שלו. זה יכול להיות סדרת מספרים מדומיינת או מספרים הנתמכים בתנועת כוכבים, בכימיקלים בקוסמוס או במערכות מחשבים קיימות. זהו דור שבו למחשב יש ענן, והענן גדל כל יום, והוא קוסמוס דיגיטלי בפני עצמו שאליו אפשר להתחבר. בפרויקט אחר של התערוכה אני מכפיל את שנות חייו של אדם, את החודשים ואת השנים פי שניים או פי 24 וכך הלאה, עד אינסוף. אילו חייו של אדם היו נמשכים 180 שנה, כלומר 90 כפול שתיים, אז הגיוני שבחודש יהיו 60 ימים, ובשנה 24 חודשים, כדי להכיל את גילו של האדם בקופסת הזמן. על פי אותו היגיון, אם אדם היה חי 1,440 שנה, הגיוני שחודש היה נמשך 480 יום, ומספר החודשים בשנה היה 192, כי ככל שחייו של אדם מתארכים, כך אמורה לגדול קופסת הזמן, כדי להכילו. אך בהנחה הזאת יש סתירה. כי אם חיי אדם יכולים להימשך 1,440 שנה, לא ייתכן שהפוליטיקה האנושית או הדתית החליטה שאנחנו בשנת 2016, לפי לוח השנה הגרגוריאני, או ב-5776, לפי לוח השנה היהודי. לוח השנה אינו בנוי מראש להכיל חיי אדם ארוכים, ולכן האפשרות היחידה היא לנטוש את לוחות השנה הקיימים וליצור סוג חדש של חיבור לזמן. בעבורי, ההשלכה העיקרית היא שאז צצה אפשרות פילוסופית וקיומית של זמן שאינו תלוי במשטרים פוליטיים או דתיים. ואת היומיום אפשר לכאורה לחיות בדרך לגמרי אחרת.

בעבודות רבות בסדרות האפורות של ג'ספר ג'ונס מופיעות סדרות של מספרים ואותיות. אלו נוצרו בגרפיקה אחידה ונראה שנקרצו מתוך שבלונה. גרשוני, כמה שנים אחר כך, מציג סדרת עבודות על גבי ניירות משובצים, ובהן מודפסים ומסומנים אלמנטים טק־סטואליים ומספריים שונים. בעבודתך נכתבים המספרים והאותיות בכתב יד. האם זוהי הפשטה או הקצנה של המופשט בדרך של שימוש באמצעים החזרתיים המופיעים באופן אישי מאוד (כתב יד כזה שאפשר לזהות את בעליו), ובעצם הם מנסים ליצור לוגיקה מסתורית וחזקה?

כתב היד מתריס כנגד המציאות, שבה הכתיבה נעשית לרוב בהקלדה במחשב או בתנועות אצבע על גבי הטלפון הנייד או הטאבלט. ההתרסה משחררת. כרגע, ההפשטה בציור אינה אופציה מבחינתי, בעולם שבו קולפה ההפשטה מתוכנה והיא משרתת קפיטליזם שמסתתר מאחורי המופשט. ג'ספר ג'ונס מצייר מספרים המעוצבים גרפית כפונטים שמוצאים בספרים או בעיתונים, ואפשר לראות בהם רמז לכלכלה ולשעון. מספר ומעליו עוד מספר. נוצר מצב שבו מספר בא על חשבון המספר שקדם לו, או להפך, הם מתערבבים יפה באופן קולקטיבי ואינם נראים כ"סתם ערבוב מספרים". הם משדרים דינמיקה ויזואלית גם אם הם סטטיים. הפונקציה אפשרה לג'ונס לממש דחף חשוב, חשוב יותר מהנושא של התמונה - החוויה העולה מהשימוש בחומר וצבעים. כמו הנאת הרכיבה על אופניים. המספרים משמשים עילה לממש את הכמיהה הגדולה מכולן – לצייר. בסופו של דבר, התמונה יוצרת דינמיקה חווייתית ויזואלית של צבעים או של אפורים-לבנים עם קריצה תרבותית לפונט הגרפי מבית הדפוס, וזה עובד ויזואלית וזה מחזיק וזה חווייתי, וזה מחדש, וזה אנרגטי, לשם כך נועדה פעולת הציור. אם בזמנו של ג'ונס האמן רצה להתעלות על המכונה, כשמעשה ידיו מדויק באותה מידה כמו המכונה, לדעתי היום מעניין דוקא להתעלות על המחשבים ותוך כדי כך להדגיש את כתב היד האנושי.

אם נחזור לגרשוני, שרה ברייטברג סמל כותבת: "חלק גדול מהדימויים הכובשים בפשטותם - הכי צפויים והכי לא צפויים - של גרשוני - הם הכלאה רעיונית וגרפית בין דימויי שירה רומנטית שחוקים משימוש לבין שפת הלטרסט, שפה גרפית של דימויים מן המוכן, שגרשוני השתמש בה לעשיית עבודות ללא מגע "אומנותי" בשנות ה-70 המושגיות שלו... גרשוני המצייר כמי שנכנס לדימויי הלטרסט והשבלונות המוקדמים והרחיב אותם, מילא אותם בחומה מבלי לאבד משהו מהזרות הגרפית של המקור. הציורף יוצר לדימוי מעמד ביניים ומצליח "ליילד" אותו מחדש לא כציור של כוכב בשמיים אלא כציור של כוכב גרפי עם אאורה של כוכב בשמיים... החומרי, והמיסטי בגישה הציורית שלו ובתכניו (השאיפה להיפגש עם האלוהות "פנים אל פנים") - קיימים דימויים גרפים בבסיסים שידועים כמיסטיים, שקיבלו נוכחות חומרית ואקסטטיות. הכוכב, הירח, הכוכב המחומש, (הפנטגראם) ואפילו המגן דוד וצלב הקרס, כולם סמליים מיסטיים במקור, הקשורים לעולם המאגיה, מביאים - מביאים את אופני הקיום השונים שלהם, כשבלונת לטרסט וכסמל מיסטי שהונפש... " נראה כי בסדרות שונות אתה מוסיף ועולה במדרגות הלטרסט לגבהים חדשים. בעזרת כתמי הצבע והטכניקה, שבה הצבע מתפשט על הנייר במגע עם המים, אתה מטשטש את הסממנים הגרפיים המוכרים. הצופה חסר האונים דולה מיד מעולם המושגים האישי שלו את המובן מאליו: צהוב - שואה, מספרים - סימון אנושי, תעודת זהות, מספר על היה, מספר צבאי. האם בדרך זו הצופים, המביטים בעבודות בזה אחר זה, הופכים לסדרה חדשה?

המרחב הקוסמי והשמימי צהוב ושחור. מה שמוכר לנו – היום, הלילה או השמים הכחולים ביום – עוטה גלימה אחרת של צהוב או שחור. התודעה והגוף נמצאים בנוף שהוא צהוב מצד אחד ושחור מצד שני או נתון בערבוביה, מבלי שהצהוב או השחור מאבדים מהאפיון של עצמם. התודעה האישית והקולקטיבית מוצאת את עצמה בתוך אור צהוב שקורן וחודר אל תוך מציאות צהובה מכאן ושחורה מכאן. ובאמצע רצף של מספרים. הם נעים כמצפן התמצאות של גוף, זמן, מקום, משקל, טקסט וכו'.

אחת הסיבות למגורי בישראל הוא האור המסמא. השמש העולה מן המזרח חוצה את שכבות האבק הלבן או הבז', וממשיכה להקרין ארצה אל הגוף, אל האדמה, אל האדריכלות, ומשפיעה על חיינו. אני מרגיש הרבה פעמים איך האור החזק והחום חודרים לי אל תוך הנפש והגוף, כשאני מוחץ לבית, או לתודעה כשאני בבית, בצל. איך החום והאור שאני רואה מבעד לחלון, או אפילו כשאני עוצם את העיניים אבל יודע שהם קיימים בחוץ, עדיין מחלחלים למחשבות שלי, ועצם הידיעה מזינה את עצמותיי ומונעת ממני לגווע. אני מרגיש באותם רגעים שאני נמצא בבועה תודעתית ופיסית, בגוף ובנפש של השמש והאור. הצהוב נראה לי מתבקש, והוא נמצא מכל עבר כאנרגיה אדירה. הגיע הזמן לפתוח את החלונות לרווחה ולאפשר לצהוב להיכנס כאנרגיית שפע. הדרך שלי לומר שאני חי ומאמין באנושות היא באמצעות המספרים והצבעים. אין לי אפשרות לצייר פנים או ליצור קומפוזיציה מופשטת. האנושיות נחשפת במפגש שבין מספר כמספר ובין מספר שגולש ככתם.

המספרים והאותיות מייצרים סדרות שכלתניות, המגדירות זמן לא נודע, לא מוכה. הצבעוניות השחורה או הצהובה מייצרות, כך נדמה, מציאויות חדשות בדמות נופים או אופקים של מבט. האם הם גם אינסופיים?

כן.

ומה ביום שאחרי? ומה לאחר הסדרות? לאחר שתפסיק ליצור אותן?

גאות וגלי ים יופיעו על חופי איים ורצות חדשות. אמנות חדשה זו ארץ חדשה, שלה כללי משחק חדשים.

סדרות מלוות את עבודותיך זה זמן מה. האם שורשי ילדותך הם המקור להן? מה המשקל שיש בעבודותיך לכיתובי האותיות והטע" מים השונים בסידורי התורה, לקווים הסדרתיים הרבים בשיכון שבו גדלת, לסדר היום החוזר ונשנה ולאמונה בדבר התעוררות הנפש וחזרתה לגוף (תפילה – עבודה – רחצה – שינה - חלום וחזר חלילה)?

כן. בתחילת שנות האלפיים ביקרתי בפעם הראשונה בDia:Beacon - שנמצא מחוץ לניו יורק. בחלל עצום הוצגה הסדרה Shad-ows 1978-79 של אנדי וורהול. בחלל אחר, גדשו את הקירות הגבוהים מאות מסגרות בפורמט A4 בערך, מאת אן דרבוון (Anne Darboven). שתי חוויות אלו הותירו בי רושם שהעמיק עם השנים. הרגשתי שייכות לשיטת הסדרתיות. אחד זה יחיד וסדרה זה רבים. מעשה הציור כשפיכה הוא פורקן שקודמת לו מדיטציה היוצרת ריקון, ניקיון ושקט בסטודיו. אחר כך אני ממלא יגיוות במים, כדי שארגיש את החוויה ואת החיוניות של תנועת המים. לאחר מכן אני בוחר בפיגמנט הצהוב במצבו הטהור והוך וערימה של מאות גליונות נייה. כל ההכנות הן הקדמה לאותם רגעי פורקן והנאה. ואולי זה דומה להכנות בערב שבת, עם הניקיונות שהיו מסביבי בילדות ביחידת הדיור בשיכון הציבורי באופקים, עם הריחות שעלו מחלונות השכנים, של הארוחות שהכינו כבר מיום רביעי, יום השוק, כשהיו בוחרים ירקות, בשר ודגים טובים. המצבים הנפשיים פועלים כרצף, שבו משתחררים הרגשות והתנועות. אני משתדל לשחרר עד כמה שאפשר את תנועות הגוף והמחשבות. הידיעה שיש מולי מאות גליונות מאפשרת לי להתחיל בשפיכה ללא פחד שייגמרו הניירות, והתהליך מתרחש עד שהוא נגמר מעצמו, עד שיש רוויה. תמיד אהבתי בילדות איך שבנות השכונה היו שופכות דליי מים על מנת לנקות את חדר המדרגות, עם הרבה מים, חשתי בהנאה ושחרור גדולים. בסדרות החדשות אני משחזר את הזיכרון של החוויה עם צבעים צהובים ושחורים. מאז ומעולם לא הייתה לי אפשרות להרגיש או לנסח תמונה פנורמית אחת. התודעה שלי וחיי עשויים פרגמ" נטים-פרגמנטים. לא גרתי במקום אחד קבוע בילדותי. אמי ז"ל הייתה מחליטה ש"נעבור" ו"נעקור" ו"נקבע" את מגוריינו פעם באופקים ופעם בניס – חצי שנה פה וחצי שנה פה! את אבי לא ראיתי 30 שנה. הטלטלות הפוליטיות של אזורנו, והזוויות שבי - זו הדתית מול הסקולרית או הקווירית, כמו גם הזוהות הלבנטינית מול הזוהות המערבית. בהמשך, חיי השתנו והתפתחו במעגלים של שלוש שנים, שוב התחלה של מעגלים חדשים באישיות, במקום וביצירה. לא ידעתי ולא הכרתי רצף של חיים כמו אצל בני אדם שגרים במקום אחד עם שני הורים, בשכונה אחת, בעיר אחת ובמדינה אחת לאורך כל החיים.

כרגע יוצאים ממני סוגי צהובים וסוגי שחורים, הקאות שבאות בגלים של הרבה צהוב והרבה שחור. אלו עבודות שנותנות תחושה שאתה הולך בכפכפי אצבע וחוצה את רחוב דיזנגוף ואת רחוב בן יהודה בואכה חוף הים. אני מנסה למתוח עד כמה שאני יכול לכיוון חופשת הקיץ, וגם בחופש יש מלנכוליה שמבליחה בין העין למשקפי השמש.

המספרים והאותיות על הנייר יכולים להישמע? האם הקול המקריא אותן הוא בנייה של ארכיטקטורת המילה הכתובה?

שאלתך מעלה לפתע את האפשרות שהצופה יקריא את המספרים בקול רם. אולי היה מעניין שכל סדרה בתערוכה תוקרא בקול, כך שתיווצר מקהלת מספרים בלובי. הקול יוצא מהיכל הפה, ואפשר לראות בהיכל הפה אדריכלות. הפה כטרקלין מוצא חן בעיני... "וכל העם רואים את הקולות" (שמות, כ יד).

בעבר הקלטת קולות בעבודות שונות, האם הקלטה של סדרות המספרים ותיעוד הפה כטרקלין כמוהן כהדפסת התיעוד? האם גם הדפסה של הסדרות במכונת כתיבה או במדפסת ביחית היא פעולה הדומה לאמירה? לשימוש בקול?

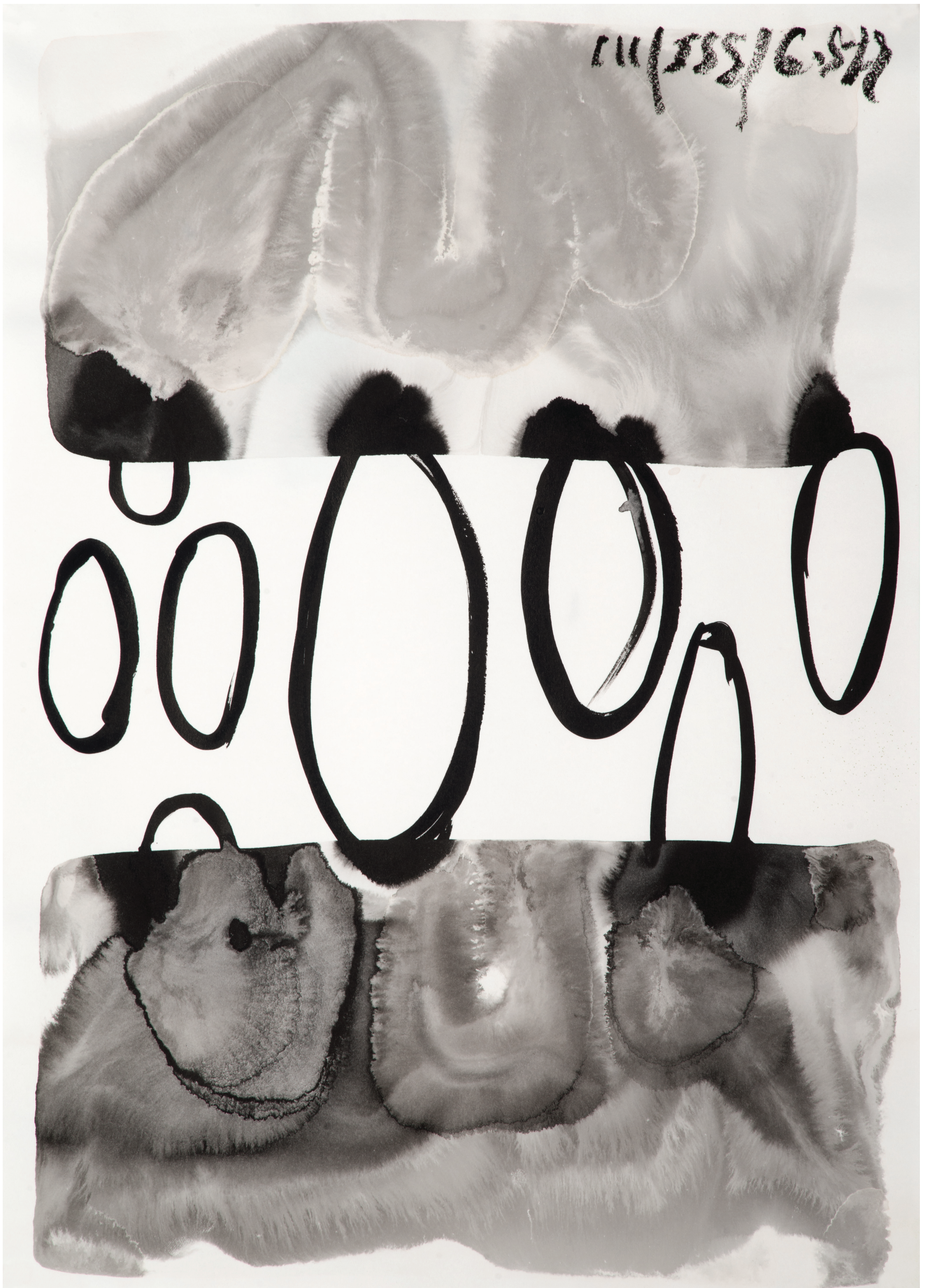
קול בהקלטה או קול כציור או הדפסה - אלו שתי פעולות שדורשות התארגנות ועבודה. במיוחד המלאכה לפתח בקולות צבעים וניואנסים הנמצאים מחוץ למאגר הידע שאנחנו מכירים באותו רגע. צבעים וניואנסים שיאפשרו לנו למצוא את מה שלא ידענו ולהגדיר מה בדיוק חיפשנו, אך ידענו שהרגשנו, מה שאנחנו מבקשים לחבר ולהשלים באמצעותו את עצמנו. הטכניקות שנגלה בזמן החיפושים והגילויים המעשיים ישלימו, יפתחו וישחררו אותנו.

דורון פון בידר

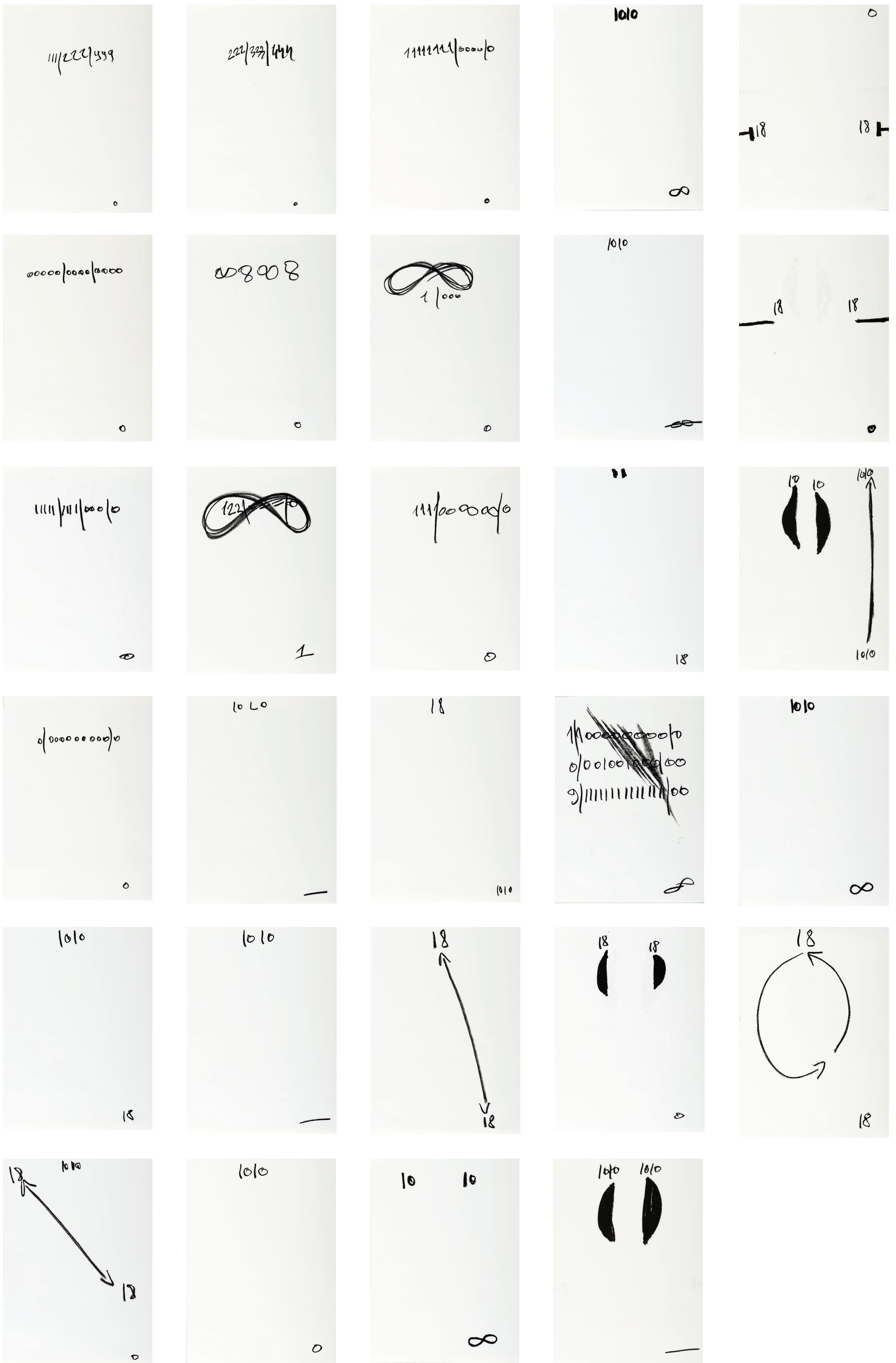
יש להיות נגוע ממוגע ויזואלי או קולי שהפיקו הגוף והאמוציות באופן ישיר, ויש להיות נגוע ממוגע ויזואלי או קולי שיצרז הגוף והאמוציות מלכתחילה, אך מופקים באופן דיגיטלי ומכני.

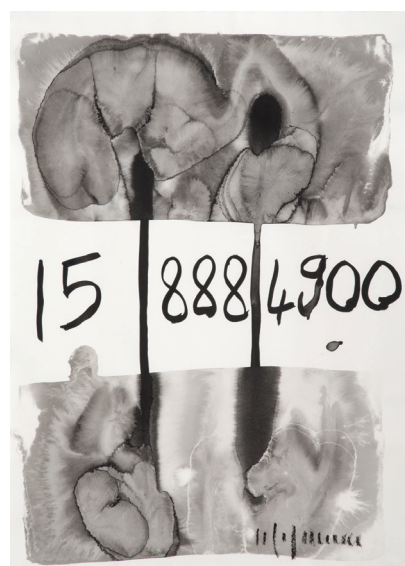
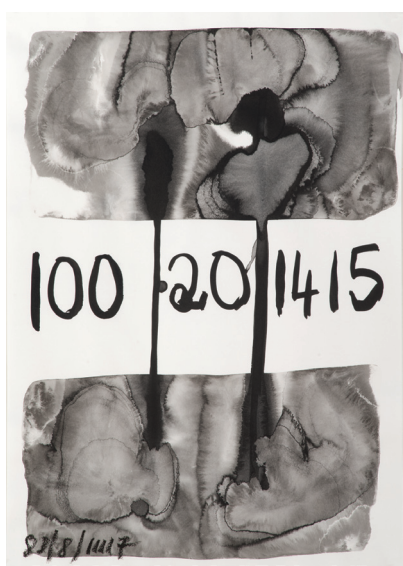
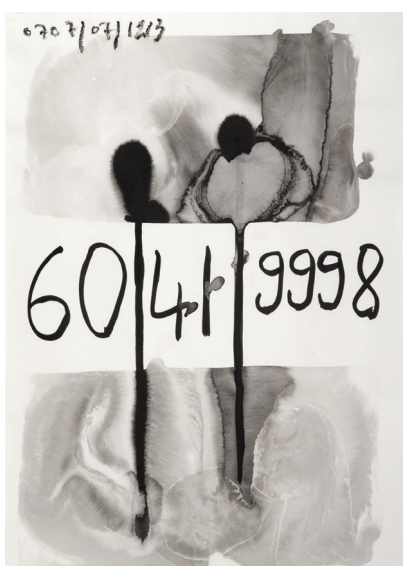
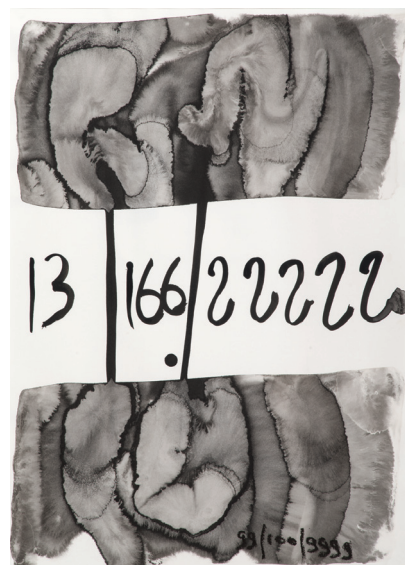
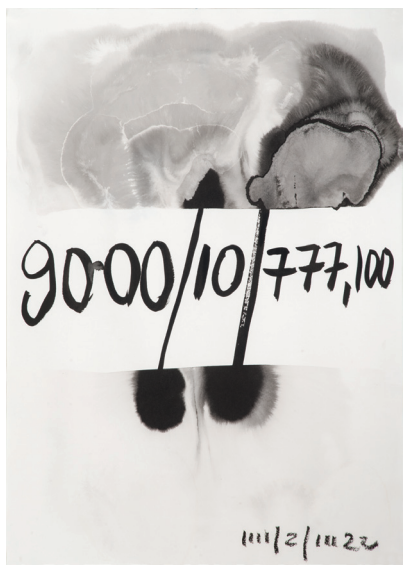
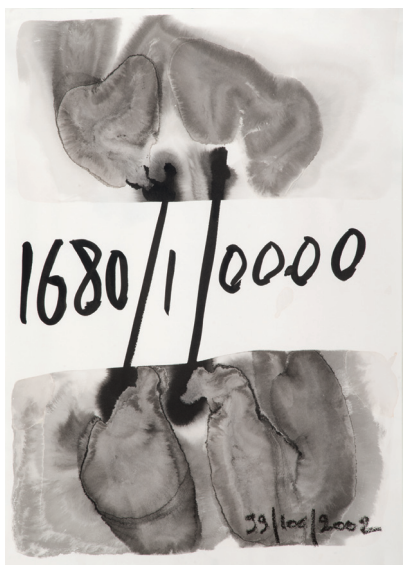
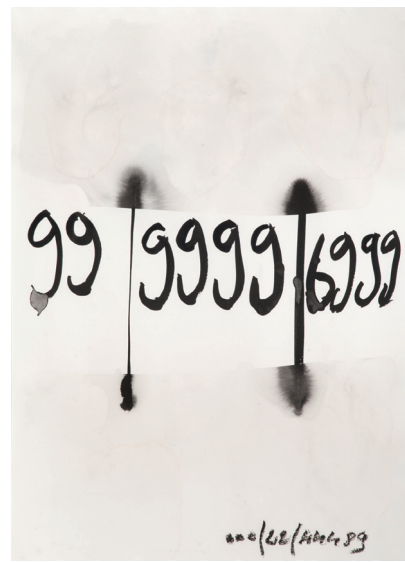
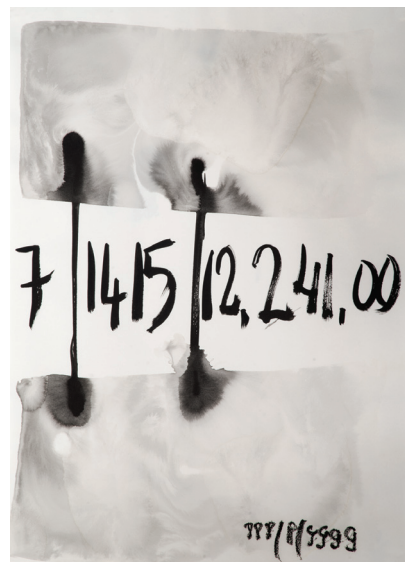
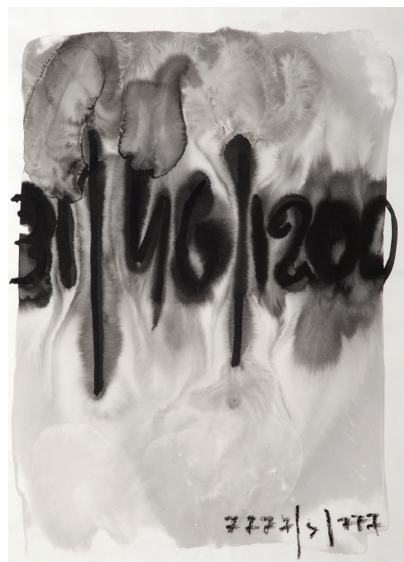
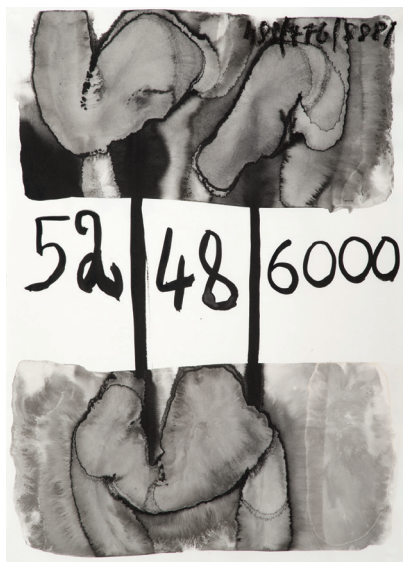
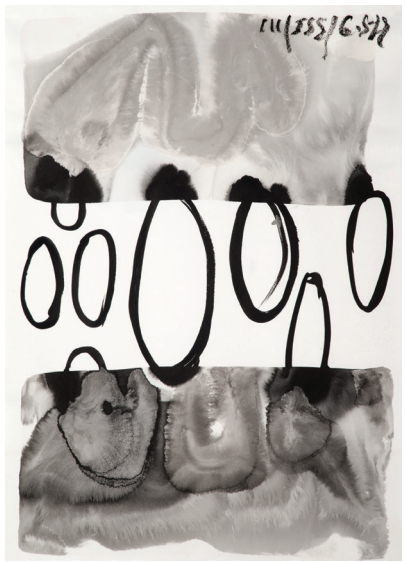
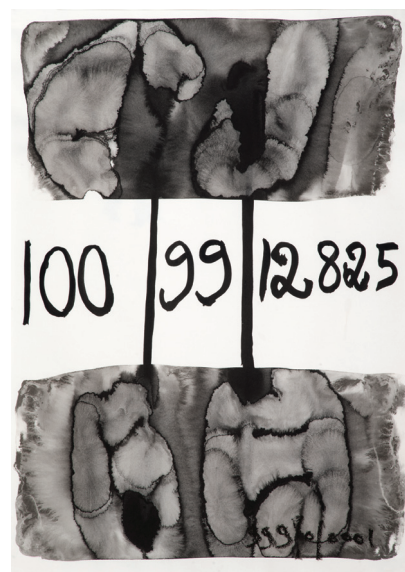
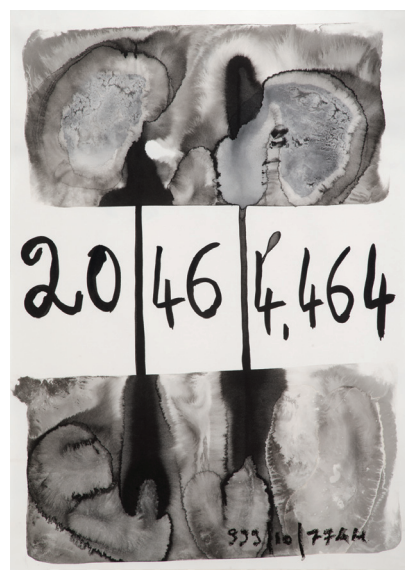
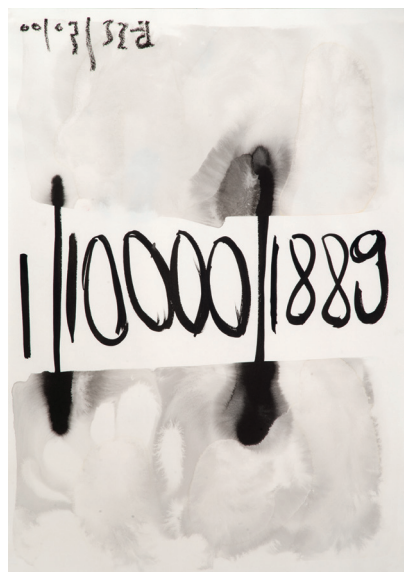
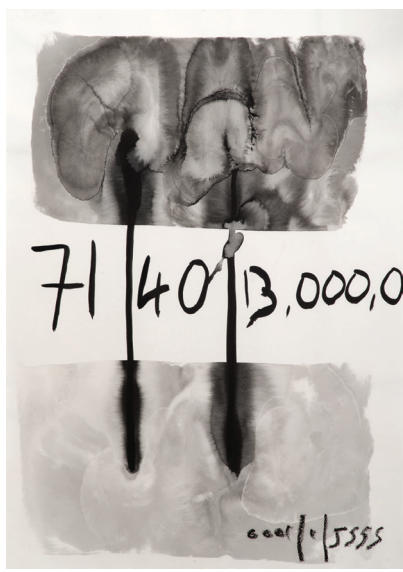
קבלת החלטות, צימאון לצעקה ולקול רם - נראה לי למרות הכול שאי-אפשר להחליף קול אמיתי ברשימה או הדפסה, ולהפך. אלו שתי צורות שכל אחת מהן מרתקת בפני עצמה.

מספרים, דיבור (קול) וכתיבה, שהמחשבות, האמוציות והגוף מפיקים יחד, דומים לקברניט בספינה שחש בגופו וברגשותיו את התנודות הלא צפויות של הים, בזמן שהוא אוזח בהגה...

א.ג. 2015/2016

ס / ס ס ס / ו ו ו / ו ו ו / ו ו ו

ס